

[Glistrup]

end for 70–80 år siden. Denne sag drejer sig om, at man sidste år opkrævede 13 mia. kr. i skatter til de fremmede i landet, og det stiger med 1-2 mia. kr. hvert eneste år. Det er den måde, staten behandler sine skatteydere på, og denne sag drejer sig om, at vi dog i hvert tilfælde skal have en vis begrænsning af de 14-15 mia. kr., det bliver i 1989, hvis den hidtidige stigningskurve bliver ved med at fortsætte.

Socialministeren siger, at der slet ikke er tale om, at vi skal ud og lave propaganda. Vi skal bare oplyse om de forhold, befolkningsflertallet er imod. Alle de eksempler, socialministeren kan nævne, har i forvejen mediemonopol. I statens monopolradio, statens monopoljernsyn, kan kun minoritetssynspunkter få lov at komme til udtryk. Det samme gælder for de 10 mio. kr., som nu skal administreres decentralt. Tror man, at hvis Fremskridtspartiet søger et eneste sted om at få lov til at give oplysning om de 10 mio. kr., som socialministeren søger, at der ville blive bevilget så meget som en 25 øre til at give den saglige oplysning, som det strutter med fra Den Danske Forening, fra fremskridtsfolk og fra forskellige kilder, men bare bliver mødt med en mur af tavshed?

Når man spørger: Er det ikke rigtigt med de 13 mia. kr.? Er det ikke rigtigt med de 150.000 muslimer i Danmark osv., som vi kan dokumentere og specificere hele vejen igennem? Intet svar overhovedet! Vi specificerer det post for post, hvad enten der er tale om mennesketal eller andet. Er det ikke rigtigt, at senest i år 2039 er muslimerne i flertal i Danmark, hvis man fortsætter den udvikling, vi har i øjeblikket? Det er ren og skær talberegninger, men ikke så meget som ét svar på alle de uendelig mange saglige oplysninger, der gives.

På samme måde, når fru Kirsten Lee taler om, at det er efter anbefaling fra flygtningekommissæren, at vi skal give Indien præference til at sende deres flygtninge hjem til Sri Lanka, men ikke sende nogen hjem fra Danmark. Jamen hvornår er vi begyndt at lytte til, hvad BUPL anbefaler med hensyn til, hvordan man skal drive vore børnehaver? Det er jo bare en interesseorganisation, der kommer og siger, at vi skal disponere på den måde. Det kan ikke være rigtigt, at det danske Folketing i den grad skal være følgagtig over for disse mindretalsfolk, som bliver ved og bliver ved at skribe op om mere og mere til sig selv.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Vi må nok fortsætte en ganske kort stund med de korte bemærkninger, men jeg vil henstille, at man holder sig tættere til beslutningsforslaget, end det har været tilfældet i adskillige af indlæggene.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Apropos saglighed vil jeg gerne komme med nogle kontante oplysninger eller i hvert fald nogle bemærkninger. Jeg mener ikke, at den flygtningelov, der nu administreres efter, er flygtningeloven fra 1983. Den er strammet væsentligt op siden. Folketingets Indfødsretsudvalg er ikke noget gummistempel. Der er adskillige, som søger, som ikke får indfødsret. Jeg vil også stadig væk, uanset om det er sagt i Nordisk Råd eller ej – dér er jo ikke tolke – hævde, at indfødsret og opholdstilladelse ikke er det samme, hr. Poulsaard.

Da vi alligevel er ved indfødsretten, vil jeg godt spørge, hvor sagligt og hvor anstændigt det er, at medlemmer af Fremskridtspartiets folketingsgruppe udbreder den opfattelse i befolkningen, at der findes mennesker, som vi har givet dansk indfødsret, der er straffet for mord. Det synes jeg er i højeste grad uanstændigt, og det er ikke Folketinget værdigt, at folketingsmedlemmer skal udbrede den slags.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 245:

Forslag til lov om ændring af forskellige skateloove. (Anparter).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 12/5 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Stavad (S):

Der er et gammelt ord, der siger, at der er større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over hundrede retfærdige. I hvert fald vil vi i Socialdemokratiet glæde os over, at det er lykkedes at samle et bredt flertal bag et lovforslag, som betyder, at vi nu får sat en stopper for det anpartsræs. Vi har set mange eksempler på, at det har været et sugerør ned i statskassen til nogle formål, som jeg i mange situationer har oplevet at et bredt flertal har ment ikke har været en fornuftig og hensigtsmæssig måde at anvende offentlige midler på. Jeg skal ikke udpege synderen i denne sammenhæng, men sige, at vi i hvert fald fra Socialdemokratiets side gang på gang har påpeget, at der er nogle – for at sige det lidt folkeligt – skattefiduser i det, som er med til at undergrave hele tilliden til vores skattesystem. Hvis folks opfattelse er, at man kan smyge sig uden om at betale sin rimelige andel af samfundshusholdningen og overlade sin betaling til andre, er det med til at skabe en skattemoral, som er skadelig for hele vores skattesystem.

Det har også været med til at skabe en opfattelse af vore skatteregler i forhold til erhvervslivet, som ikke svarer til virkeligheden, fordi man ved at opdele afskrivninger og forskellige erhvervsskatteregler i en hel masse andele i mange situationer har fået andre virkninger, end hvis det var den enkelte virksomhed, der brugte det til at klare sine omkostninger med.

Derfor er vi selvfølgelig glade for, at det nu lykkedes at lave et forslag, som kan fjerne disse skavanker i vores skattelovgivning. Vi har jo forsøgt igennem 1980'erne at justere på lovgivningen ud fra deisen, at de ting, som er sunde, gode og fornuftige, ville vi gerne bevare, men hvor problemer opstår, ville vi gerne lave undtagelser, så man ikke kunne benytte reglerne. Det har vist sig ikke at være en metode, som virkede i det virkelige liv, fordi undvigelsesmulighederne altid indhentede lovgivningen i løbet af meget kort tid, og så måtte vi på den igen. Derfor er dette en generel lovgivning med en enkelt undtagelse, der giver mulighed for at be-

nytte sig af anpartsudbud. Det handler om en midlertidig mulighed, som holdes åben for nybyggede skibe på danske værfter som en konsekvens af, at den danske regering i EF har tilsluttet sig, at man inden for EF kan give tilskud til skibsbyggeri på værfter på op til 26 pct. Samtidig har man gennemført en aftrapning af de danske finansieringsordninger over en 3-årsperiode. Derfor er der ikke sammenhæng imellem det, man har tilsluttet sig i EF, og det, der ville være konsekvensen, hvis vi med et hug fjernede anparterne også for skibe, men vi har meget klart knyttet den undtagelse til en nedtrapning/afskaffelse af subsidierne inden for EF.

Vi mener i Socialdemokratiet, at det er et forslag, som også passer meget fint fordelingspolitisk med det socialdemokratiske udspil »Gang i 90'erne«. Det betyder et bredere skattegrundlag, som er en forudsætning for lavere trækprocenter.

Vi har selvfølgelig allerede nu fået mange henvendelser fra nogle, der har projekter i gang eller på bedding. Det er da klart, at det virker ubehageligt, når der kommer et indgreb af denne karakter midt i et projekt.

Jeg mener dog ikke, at det kan gøres på anden måde end den, vi har gjort det på. Der er ikke mulighed for at lave nogle løsere overgange, hvor vi så skal foretage politiske vurderinger af de enkelte projekter. Det er ikke holdbart, og det er ikke muligt. Derfor mener jeg også, det er vigtigt, at vi allerede her ved førstebehandling siger til de mennesker, som arbejder med projekter, at der ikke lægges op til dispensationer eller undtagelser. Det er ikke muligt for Folketinget at foretage en politisk vurdering af de enkelte projekter.

Dette gælder også vindmøllerne, som her er inde i billedet. Der er ikke lagt op til dispensation eller undtagelse, heller ikke for vindmøller.

Derimod har vi tilkendegivet fra Socialdemokratiet, at vi er parat til at se, om vi kan finde andre løsninger. Vi har glædet os over, at energiministeren har tilkendegivet noget tilsvarende, og det vil vi gerne være med til at se på i udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hvad enten man er enig med Socialdemo-

[Glistrup]

kratiets ordfører i de endelige vurderinger af det ene eller andet tilfælde, er forholdet det, at han ganske hyppigt kommer med korrekte skatteretlige oplysninger, men når han i denne sag må ty til udelukkende at køre på usagligheden og spille på, hvad der skulle være af dumhed i befolkningen – godt hjulpet på vej af Ekstra Bladet og lignende – er det simpelt hen, fordi der intet sagligt kan siges til forsvar for hans påstande.

Lad mig her i en kort bemærkning bare få plads til en enkelt af påstandene, nemlig at den omstændighed, at én person får et fradrag, betyder, at man lader andre betale den skat, som han ellers skulle have betalt.

Det havde kun været sandt under én forudsætning, nemlig at vi havde et absolut vandtæt loft for de offentlige udgifter. Vi ved alle sammen, at lige så snart skatteprovenumuligheden stiger, stiger begærligheden fra hundredvis af interesseorganisationer for at få øget de offentlige udgifter. Når de offentlige udgifter øges, fordi skatteudskrivningsmulighederne bliver større, kommer alle til at betale mere i skat. Derfor er situationen ikke den, fordi der er nogen, der måtte få et ekstra fradrag på sin skatteopgørelse, at nogen som helst anden af den grund kommer til at betale en øre mere i skat. Skatteudskrivningen er simpelt hen det maksimale af, hvad man kan presse ud af befolkningen, eller som skatteministerens åndsfælle og forgænger, hr. Colbert, sagde, at kunsten at beskatte er kun at få plukket flest mulige fjer ud af gæssene, uden at de skrider mere end til en vis lydstyrke, som man kan tåle at høre på, og derfor holder hr. Stavads betragtning ikke.

Aagaard (KF):

I Det Konservative Folkeparti var vi i efteråret 1988 tilfredse med de forbedringer, der blev gennemført ved moderationsordningen for mindre virksomheder i loven om arbejdsmarkedsbidrag.

Vi er i dag tilfredse med den aftale, som regeringen har indgået med Socialdemokratiet om beskatning af anparter til finansiering af udgifterne ved forbedringen af moderationsordningen. Selv om provenuet set over en årrække ved dette forslags gennemførelse vel overstiger de 360 mio. kr., som man i efteråret vurderede forbedringer til at koste, føler vi os overbevist om, at et merprovenu i regeringens næste udspil

kan være med til at finansiere nogle hårdt tiltrængte skattelettelser for såvel det samlede erhvervsliv som for lønmodtagerne.

Vi havde dog gerne set et forslag, som lige stillede alle former for anpartsinvesteringer, men kan fuldt ud støtte særreglen for skibe, set i sammenhæng med bortfaldet af den eksisterende indeksfinansieringsordning for skibe, som udløber ved udgangen af 1991.

Man kan vel sige, at der nu i modsætning til tidligere bliver tale om en positiv favorisering af skibsanpartsvirksomhed for nye skibe bygget på danske værfter.

Historisk set er det vor opfattelse, at de hidtidige regler for investering i anparter i stort omfang har bidraget til at fremskaffe risikovillig kapital til gavn for såvel produktion som beskæftigelse.

Vi har ikke altid kunnet dele den store forargelse over, at anpartshavere havde mulighed for at udskyde en del af deres skattebyrde. Alle har efter temperament haft mulighed for at erhverve anparter, og der har ikke været andre skatteregler gældende for anpartshavere end for øvrige selvstændige erhvervsdrivende.

Desværre må også vi erkende, at loven helt legalt også kunne anvendes på projekter af mindre seriøs karakter. Jeg tænker her på udbudte og solgte projekter, som udelukkende har haft finansiell karakter og dermed ikke har bidraget til forbedring af beskæftigelsen herhjemme, endsiige vor valutaindtjening. En enkelt branche mærker vel også netop nu efter vor opfattelse virkningen af den hidtidige lov på en særdeles uheldig og konkurrenceforvridende måde, og som jeg stærkt tvivler på tjener samfundsøkonomiske interesser.

Vi ser derfor dette meget markante udspil som en mulighed for, at der på én gang bliver ryddet op i den jungle, som anpartsmarkedet efterhånden har udviklet sig til, og vi ser forslaget som en chance for de projekter, som udbydes med henblik på overskudsgivende virksomhed, når underskuddet fra én virksomhed ikke længere kan modregnes i en anden positiv kapitalindkomst.

For Det Konservative Folkeparti har det i forhandlingerne om en aftale været en klar forudsætning, at ny lovgivning ikke fik tilbagevirkende kraft. Denne forudsætning føler vi er opfyldt for så vidt angår nuværende anpartshavere. De vil ikke fremover få ændret de forudsæt-

[Aagaard]

ninger, hvorunder de har købt eksisterende anparter, og vi vil grundigt følge det kommende udvalgsarbejde, da tiden mellem forslaget fremsættelse og førstebehandlingen i dag har været meget kort til at vurdere de reaktioner og henvendelser, som forslaget har fremkaldt fra forskellig side.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Aagaard nævnte, at lovforslag nr. L 245, som vi behandler her, én gang for alle vil rydde op i den jungle, som vi her befatter os med.

Jeg ved ikke, om hr. Aagaard har tal på, hvor mange gange man har sagt noget sådant fra denne talerstol vedrørende sådanne forslag; såvidt jeg umiddelbart i hovedet kan regne mig til, når jeg kun holder mig til den nuværende statsministers tid, er det gang nr. 9, at man meddeler, at nu får man én gang for alle endeligt ryddet op i de problemer, der er tale om. Jeg ved ikke, om hr. Aagaard kender flere eksempler, så han kommer højere op end 9, på, at man i denne statsministers tid fra Det Konservative Folkepartis side om et lovforslag fra regeringen har sagt, at nu rydder man én gang for alle op på dette område.

Jens Thoft (SF):

Det er sjældent, at folk skal roses for tyveri, men i denne sag har jeg nu kun ros tilovers. Ikke bare har regeringen stjålet SF's forslag til stop for anpartsfiduser fra i efteråret, men det er blevet langt mere vidtgående end SF's forslag, end jeg nogen sinde havde drømt om var muligt at få igennem i dette Folketing. Enhver snak om, at SF er uden indflydelse, bør med dette forslag forstumme totalt og aldeles.

I SF's forslag var muligheden for at fratække underskud ikke fjernet helt. Vi er jo moderate i SF, for vi havde indsat en bestemmelse – og det var jo nok det vigtigste – om, at man skulle begrænse afskrivningsmulighederne dér, hvor der var tale om underskud, og som det vigtigste havde vi indsat en bestemmelse, som gav skatteministeren en vidtgående bemyndigelse til at godkende projekter, hvor særlige miljømæssige eller beskæftigelsesmæssige hensyn talte for det.

Jeg husker, at regeringspartierne ordførere i december ikke havde megen ros tilovers for SF's forslag. Skatteministeren kaldte det et pa-

nikindgreb. Hr. Kai Dige Bach afviste det kategorisk, men nu kan jeg se, De Konservative har fået ny ordfører, så det er måske årsagen. Hr. Svend Heiselberg afviste, at der overhovedet var tale om en skattefidus, fordi man investerede i anparter. Om lidt vil man høre hr. Svend Heiselberg støtte dette varmt, til trods for at det er et langt mere vidtgående indgreb end det, som han kategorisk vendte sig imod i december. Sådant kan man jo blive klogere, og det er da rart, når det går i den retning, det skal ministere og regeringen kun have ros for.

SF's løsningsmodel ligner i teknisk henseende til forveksling den, regeringen er kommet med. Vi har også i vores forslag taget anparterne ud af virksomhedsordningen og ladet underskud være kapitalindkomst. Vi havde derimod i vores forslag begrænset afskrivningerne, hvor regeringen i stedet for vælger en anden løsning og fjerner selve fradragsretten. Det er helt i orden, det skal regeringen ikke få problemer for med SF.

Men her er regeringsforslaget altså mere vidtgående end det, SF fremsatte. Det skal regeringen heller ikke lastes for. Det er kun udtryk for, at SF måske har været for forsigtig og for angst for af pressen og de øvrige partier i dette Folketing at blive kaldt urealistisk.

Vi gav, som jeg sagde, meget vidtgående dispensationsmuligheder, og SF's forslag ville, hvis det var blevet vedtaget, ikke have givet lige præcis de problemer, som jeg mener regeringsforslaget giver i forhold til vindmøllerne, i forhold til Neksøprojektet og i forhold til andre projekter, der har været forelagt for os.

Vi havde med vores dispensationsadgang tænkt specielt på skibsværfterne. De er også fritaget her, det er vi tilfredse med. Vi havde også tænkt på vindmøllebyggerierne og andre vedvarende energianlæg, som opføres med dansk arbejdskraft. Selv om jeg altså bobler af tilfredshed over regeringens forslag, så er jeg meget bekymret for vindmølleindustrien, for den vedvarende energi. Jeg har forstået på hr. Stavad og på hr. Bilgrav-Nielsen – på energiministeren, kan jeg se på hr. Stavad jeg skulle have sagt – at foljigspartierne er indstillet på at sikre denne miljørigtige industri, for der er også eksportkroner og arbejdspladser i det. For os er det vigtigt, at vi får løst denne del. Jeg synes, det er for fjollet, hvis man smadrer den industri.

[Jens Thoft]

Konklusionen er altså en ganske overstrømmende modtagelse, dette er bare godt. Vi skal have vindmøllerne og den vedvarende energi reddet, og så er dette helt fint.

Så vil jeg til sidst dryppe en lille smule malurt i bægeret: Det er skandaløst, at Folketinget her til morgen får anpartsbetænkningen. Det er ikke rimelige arbejdsbetingelser at give Folketingets medlemmer. Vi stillede spørgsmålet i forgårs, og det burde have kunnet foreligge tidligere.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Hvad angår det sidste, hr. Jens Thoft var inde på, vil jeg sige, at jeg nu fik den i hvert fald i går, men det var måske, fordi jeg arbejdede længere end hr. Jens Thoft.

Jeg synes, det var en glædelig tale, hr. Jens Thoft holdt, og jeg synes, det er fint, at SF støtter dette forslag så varmt, som de gør. Jeg synes heller ikke, det gør noget, at hr. Jens Thoft har overbevist sig selv om, at det var et forslag, som SF fremsatte for en del måneder siden, og som derefter har ligget i al ubemærkethed i udvalget, der er skyld i, at regeringen og Socialdemokratiet nu er kommet med dette. Vi har alle sammen behov for at have det godt herinde og kunne overbevise os selv om, at vi har indflydelse. Så det synes jeg ikke gør noget, hr. Jens Thoft.

Men jeg synes, hr. Jens Thoft måske alligevel skulle bemærke, hvordan de, der står bag dette forlig, i sin tid modtog SF's forslag; så kunne hr. Jens Thoft måske alligevel pejle sig ind på, hvem der har forsøgt at trække i den rigtige retning.

Jeg vil i den sammenhæng også gerne have lov til at takke skatteministeren for, at skatteministeren har været en god medspiller med hensyn til at få disse problemer løst. Derfor synes jeg, vi alle sammen kan glæde os over, at også hr. Jens Thoft er glad.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er naturligvis også glad for, at hr. Jens Thoft er så glad. Det er jo sjældent, vi kan være enige om at være glade.

Hr. Jens Thoft citerede regeringspartiernes ordførere ved debatten om SF's forslag i de-

cember måned, og han havde meget travlt med at fortælle, at regeringspartiernes ordførere havde afvist det totalt. Det Radikale Venstre er som bekendt også et regeringsparti, men Det Radikale Venstres ordfører – det var nemlig mig – sagde, at vi ikke ønskede at holde liv i såkaldte anpartsfiduser. Jeg citerer fra sp. 3330, Folketingets forhandlinger 1988–89:

»... vi ønsker heller ikke indgreb, der ikke er grundigt forberedt.«

Længere nede siger jeg:

»Vi afventer derfor også fra vores side det udvalgsarbejde, som skatteministeren har igangsat. Måske ender det med noget, der minder om disse lovforslag, det kan vi ikke vide på nuværende tidspunkt.«

Så fra Det Radikale Venstres side var der allerede i december måned store forventninger til det udvalgsarbejde, som nu har båret frugt, også til hr. Jens Thofts tilfredshed.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Min allerstørste compliment til fru Elisabeth Arnold, som citerede helt korrekt. Jeg nævnte heller ikke fru Elisabeth Arnold, jeg nævnte specielt hr. Kai Dige Bach, hr. Svend Heiselberg og skatteministeren, og Det Radikale Venstre må undskylde, at jeg har forbigået dem som regeringsparti. Det skal jeg prøve at undlade en anden gang.

Til hr. Stavad vil jeg sige, at jeg ikke et sekund er i tvivl om, at Socialdemokratiet har spillet en afgørende rolle i at trække skatteministeren væk fra, at dette var en panikreaktion, og frem til at fremsætte dette meget fornuftige forslag. Men det var nok rart med SF som fødselshjælper, og det er jeg som sagt lidt stolt af.

Svend Heiselberg (V):

Mit partis ordfører kan ikke være til stede, men jeg skal lade være med at tage del i den store glæde, jeg forstår der er ved lovforslaget, hvor der bl.a. står, at regeringens indgreb over for anpartsselskaberne, der hovedsagelig var udbudt til salg på grund af uhensigtsmæssige skatteregler, har været ventet det sidste halve år.

Alle vidste, at der i forbindelse med lettelse af arbejdsmarkedsbidraget i november 1988 var indgået en aftale med Socialdemokratiet om nedsættelse af et udvalg, der skulle frem-

[Svend Heiselberg]

komme med forslag til imødegåelse af de uheldige virkninger af de gældende skatteregler for anparter. Det er resultatet af det arbejde, vi nu skal tage stilling til i dag.

Efter Venstres mening er forslaget velgenemarbejdet og indeholder de elementer, vi mener imødegår de uheldige virkninger af de gældende skatteregler, samtidig med at forslaget ikke vil få tilbagevirkende kraft for de anparter, der allerede er købt.

Det er desuden positivt, at forslaget tillige indeholder en række forslag til administrative forenklinger, der vil bidrage til at mindske bureaukratiet og øge retssikkerheden.

Venstre er endvidere enig i, at virksomheder i anpartsform med ikke flere end 10 ejere, og hvor ejerne deltager i virksomhedens drift, kan få lov til at fortsætte under de bestående regler. Anpartsformen for disse virksomheder er et godt og positivt aktiv for vort samfund.

Forslagets formål er at bremse masseanpartsprojekterne, hvor anpartshaverne udnytter de gunstige afskrivningsregler, får en reduktion af 68 pct.s skatten og får indtægter ind som kapitalindkomst. Med forslaget bliver der symmetri, og det er Venstre tilfreds med.

Samtidig bliver det således, at der ikke bliver mulighed for at foretage forlods afskrivning i anden positiv indtægt. Derved kan vi stoppe salget af mere tvivlsomme anpartsprojekter, der alene baserer sig og sælges på kortsigtede, likviditetsforbedrende argumenter til personer med begrænset indsigt i projektet.

Men det bør vel siges, at anpartsselskaber også har givet god beskæftigelse mange steder, og de har også skabt valutaindtjening, så jeg synes også, at bemærkninger som dem, der kom for lidt siden om anpartsfiduser, skal man afstå fra, for det, folk har gjort her, det er jo at udnytte en lov, som Folketinget har vedtaget, og jeg kan ikke se, at der er nogen som helst grund til, at man skal landre folk for det.

Med hensyn til forenklinger vil jeg gerne fremhæve afskaffelsen af § 28 i ligningsloven, som er vanskelig at administrere i praksis. Desuden vil jeg gerne fremhæve den forenkling, der ligger i, at der bliver pligt til at udarbejde et fælles skatteregnskab for anpartsvirksomheder med flere end 10 ejere.

Som helhed kan Venstre gå ind for forslaget. Såfremt der er nogle uklarheder, må vi se på det i udvalget.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet er fuldblods varmhjertet tilhænger af forslaget § 3, nr. 1. Hermed afslutter man fuldstændig sejrrikt en halv trediveårskrig, som Fremskridtspartiet har kæmpet siden den dramamættede nat til den 21. september 1974, hvor datidens socialdemokratiske popskattemand, hr. Henry Grünbaum, havde fået overbevist Folketingets flertal om, at det var dog helt og aldeles forfærdeligt med disse såkaldte nulskattefiduser.

Så fik vi altså denne skrækkelige regel ind, som har pestileret adskillige skatteydere fuldstændig urimeligt igennem de mellemliggende mange år. Når man nu udtrykker denne glæde – man er glad over, at andre er glade – som har præget denne debat, så synes jeg nok, man kan sige, at denne totale kapitulation over for det forslag, som Fremskridtspartiet har fremsat gang på gang – tre gange som selvstændige forslag, og som senest var til behandling her i salen den 11. november 1987, hvor samtlige ordførere gik imod Fremskridtspartiets forslag om at gennemføre det, som nu ordret er gentaget i forslaget § 3, nr. 1 – igen er en bekræftelse på, at det skal være rigtig mørkt, før daggyret bryder igennem. Og rigtig mørkt er det jo for så vidt angår samtlige andre bestemmelser i dette forslag.

Udgangspunktet er ganske aldeles enkelt, nemlig at hvis én mand er tilstrækkelig storkæmgtig og rig, så har han bestemte fradragsmuligheder efter lovgivningen, afskrivninger og rentefradrag, og hvad det nu kan være, og det er der ingen der antaster. Men så siger man, at hvis der er mange småfolk, der vil løfte i flok, hvis der er 100 mennesker, der kommer med hver 1 pct., så skal de rigtignok ikke have den samme retstilstand tilsammen, som den ene har alene, hvis han er tilstrækkelig storkapitalist i Herluf Bidstrup-streg.

Det er simpelt hen det mest usolidariske, asociale, fornægtende over for småkårsfolk, det, som man går ind for her. Man er totalt blottet for enhver antydning af saglig argumentation for, at de, der solidarisk kæmper i fællesskab om en sag, ikke skal have i hvert fald samme rettigheder som de enkelte storkapitalister, idet man jo simpelt hen siger, at Ekstra Bladet har fortalt, at det er noget, man ikke kan lide.

Vi kan selvfølgelig altid snakke om, hvor lykkeligt det var, at de store konservative statsmi-

[Glistrup]

nistre er kommet i den rækkefølge, de er kommet. Han, der var statsminister for 100 år siden, drømte ikke om at behandle den tids andelsbevægelse, der var grokraften for, at mindre folk kunne komme frem og investere og virkelig få dansk erhvervsliv til at udfolde sig, på den måde, som hans efterfølger her 100 år efter mishandler dem, der kommer med aktiv kapital til aktiv udvikling af erhvervslivet, og som altså gør en samfundsmæssig indsats.

Vi, der tror, at vi nu snart har tjent disse 7 år for den underskønne Rachel med fremtidsudsigterne i sig, opdager gang på gang – og altså også ved denne lejlighed – at som Laban snød i sin tid, er vi også blevet snydt ved, at det er Lea, vi får serveret på brudenatten. Det var aldrig nogen sinde sket, hvis hædersmanden Jacob Brønnum Scavenius Estrup havde siddet som konservativ statsminister i dette land i stedet for den, der sidder nu. Han sad 3 gange 7 år og kunne have tjent 3 gange 7 Rachel'er ind.

Men det, der sker under det nuværende styre – og det her er et eklatant bevis på, hvor forfejlet det er – er noget, vi bestemt ikke skal være stolte af.

Vi stemmer imod forslaget som helhed.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre hilser med tilfredshed, at der nu sker et indgreb på anpartsområdet.

Det, som det foreliggende lovforslag indeholder, er i princippet enkelt: Store, underskudsgivende anpartsprojekter bliver nu vanskelige, for ikke at sige umulige, at finansiere. Derved bliver der sat en stopper for nogle af de mere anstødelige anpartsprojekter. Vi skal ikke her gå i detaljer for at illustrere, med hvilken frodig fantasi projektmagere har optrådt for at tækkes danskere med »ondt i skatten«. Vi kan henvise til dagspressen, der har fremført adskillige eksempler.

Lovforslagets principielle hovedpunkter er, at afkast og underskud fra en anpartsvirksomhed behandles som kapitalindkomst, og at underskuddet fra et anpartsprojekt alene kan fremføres til modregning i senere overskud fra samme anpartsvirksomhed. Desuden er der ændringer i flere tekniske regler, som blot supplerer de grundlæggende ændringer, der er forslagets kerne.

Midt i glæden over, at det er lykkedes at få et gennembrud på dette stærkt kritiserede områ-

de, må vi dog alligevel opholde os ved et par betænkeligheder.

Kun store projekter med mere end 10 anpartshavere er medtaget. Det kan måske opfattes som en tilkendegivelse af, at små anpartsprojekter er præget af mere ægte interesse for det pågældende erhvervsprojekt, hvem ved? Er grænsen tilfældigt valgt? Hvilke eksempler på små anpartsprojekter kan der nævnes, hvor skattespekulation tilsyneladende har været af mindre væsentlig betydning? Det kunne vi godt tænke os at få et svar på fra skatteministeren.

Skibsprojekterne er jo undtaget i det foreliggende lovforslag. Vi har megen forståelse for situationen på de danske værfter, deres vilkår og måske især deres afgørende beskæftigelsesmæssige betydning i den egn, de er placeret i. Derfor ville det også være en overordentlig barsk beslutning at fjerne en stor del af disse værfters eksistensgrundlag gennem anpartsindgreb.

Alligevel er det ikke holdbart i længden, og SF havde da også i sit tidligere lovforslag, som blev behandlet i december 1988, regnet med en dispensation og ikke en generel undtagelse. Men ikke værfterne selv er klar over, at når den særregel, som vi har nu, skal tages op til revision inden udgangen af 1991, må man forberede sig på, at der skal være nogle nye, bæredygtige projekter til at afløse de anpartsfinansierede skibsbyggerier, der nu får lov at køre videre?

Til sidst er der så de projekter, der faktisk rammes af dette indgreb. Hvis det hele var så enkelt, at luftige skattefiduser blot kunne fjernes, uden at andre end de enkelte skattespekulanter blev ramt, var dette indgreb naturligvis blevet foretaget for længst, men elementet af erhvervsstøtte har faktisk været ganske kraftigt, hvad også reaktionerne vidner om.

Visse af områderne har mere sympati hos Det Radikale Venstre end andre. Der er nævnt fantasifulde eksempler på »vandlande« og nogle luksushoteller, som vi måske havde lettere ved at undvære end andre ting. Og så er der hele vindmølle- og energiområdet, som også hr. Jens Thoft nævnedes, og som er nævnt af flere andre. Vi glæder os over, at der er vilje i Folketinget til at sikre, at disse projekter på anden vis kan fortsætte.

Men der er ikke lutter jubel i forbindelse med dette forslag. Vi må erkende, at vi fjerner en del af finansieringskilderne fra absolut støttevær-

[Elisabeth Arnold]

dige erhvervs- og udviklingsprojekter, men det gør vi altså med åbne øjne. Vi regner med, at det stadig væk vil være muligt at få danskere til at investere i nogle af disse foretagender for at få del i et senere overskud naturligvis og ikke for at kunne høste en hastig skattegevinst på et underskud.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

For at forebygge misforståelser skal jeg gøre den korte bemærkning til fru Elisabeth Arnold, at det er rigtigt, vi har bestemmelsen om, at den undtagelse, der er for skibe, skal tages op i 1991. Men det er også rigtigt, at den i bemærkningerne er knyttet meget konkret til den tilladte subsidiering, som er aftalt inden for EF. Derfor er det en forudsætning for, at vi har den forpligtelse, at den industriminister, der måtte være på det tidspunkt, får fjernet eller væsentligt aftrappet den støtte, der er tilladt inden for EF. Det er en forudsætning for, at man kan tage skibene ud, i hvert fald som en forpligtelse imellem aftalepartierne.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Så kan hr. Stavad måske også svare på, hvordan EF's og de andre internationale organisationers regler forholder sig til det med, at man tillader subsidieringer, når man knytter det til, at subsidieringen over skattereglerne kun går på skibe bygget på dansk værft. Er reglen ikke den, at når man vil give erhvervsstøtte via skattereglerne, så er der både bestemmelser i EF og for den sags skyld også inden for OECD, GATT-området og andre steder om, at subsidieringen skal være ligelig, uanset om man beskæftiger danske eller italienske skibsværftsarbejdere?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt takke for hr. Stavads klargøring af, hvad baggrunden er for den passus, der står i lovforslaget vedrørende skibsværfter. Det illustrerer jo ganske udmærket, at der oprindeligt anpartsreglerne har været et erhvervsstøttesigte, og det bliver vi selvfølgelig også nødt til at tage højde for, når vi afskaffer anpartsreglerne igen.

Det, der er problemet med anpartsreglerne, er jo, at vi har en erhvervsstøtte, men vi har ikke overblik over, hvad det er, vi har erhvervsstøtte til. Fra Det Radikale Venstres side har vi ikke noget imod erhvervsstøtte, så længe vi ved, hvad det er, vi støtter. Det har vi ikke noget overblik over, når vi har disse vildt blomstrende anpartsprojekter, og derfor synes jeg, det er i orden, at vi laver en aftrappingsordning for skibsværfterne. Sådan skal det være, og den gennemskuelighed ønsker vi absolut at have.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Måtte jeg først sige til fru Elisabeth Arnold, at Socialdemokratiet havde ønsket, at vi kunne have lavet en helt generel lovgivning, hvor vi også havde fået lukket for skibsanparter, men at forudsætningen selvfølgelig var, at industriministeren i sit regi så lavede en støttelovgivning helt kontant, på samme måde som de øvrige lande har i overensstemmelse med de regler, som regeringen har tilsluttet sig i EF.

Måtte jeg til hr. Glistrup sige, at forskellige lande i EF har valgt forskellige måder at støtte deres skibsværftsindustri på. Hr. Glistrup vil se, at der ikke står noget i lovforslaget om danske skibe på danske værfter, men der er en godkendelsesordning, der administreres af industriministeren i overensstemmelse med de støtteregele, han selv har tilsluttet sig i EF. Det vil sige, at kommer der et projekt fra et andet land, som i forvejen har opnået dette lands støtte, så kan man jo efter sagens natur ikke bygge den danske støtte ovenpå.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

EF har også tolke, der kan oversætte fra Folketingstidende. Det har allerede under denne debat været nævnt, at det her drejer sig om skibe bygget på danske værfter. Når man så derefter vil se industriministeren konsekvent kun bevilge til danske værfter og ikke til andre, og når man sammenligner med, hvad der er udsendt af pressemeddelelser og lignende om det her, så tror jeg nok, at vi vil stå ganske svagt i en EF-sag. Men all right, hvis man ligefrem samler på nederlag ved EF-Domstolen – nogle samler på toskillingsmærker, og der er andre som denne regering, der altså samler på at tabe sager i Luxembourg – så må man altså gøre det.

[Glistrup]

Men den advarsel, jeg gav, den var i og for sig også møntet på fru Elisabeth Arnold, der siger, at Det Radikale Venstre altid er klar over, hvad Det Radikale Venstre gør. Det bliver også skrevet ned i Folketingstidende og kan også trækkes frem, næste gang vi skal til at finde den endelige løsning på disse ting, når det viser sig, at det, man foretager sig ved denne lejlighed, er fuldstændig vilde slag ud i luften, der fører til det sædvanlige, at de gode græder og de onde ler.

Alle dem, der seriøst er gået ud i forslag, bliver stoppet nu. Nogle har måske solgt 300 anparter ud af 400–500 anparter i et projekt, og nu bliver det pludselig stoppet med en bunke konkurer til følge. Og de, der bare gider sætte sig ned og betale for en enkelt statsautoriseret revisortime, kan selvfølgelig fortsætte ganske uanfægtet med deres ting upåvirket af dette forslag, som det er stillet her. Jeg håber, når vi skal diskutere det her igen om et halvt års tid, hvor vi skal til at lave ændringer i det, at der så er nogle, der gider læse tilbage i Folketingstidende og kan citere fru Elisabeth Arnold for, at Det Radikale Venstre ved, hvad det er, de foretager sig. De handler totalt i blinde, det håber jeg da med den asocialitet, der gennemvrimler det forslag, der her er tale om.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg håber, at referatet vil give mig ret i, at det, jeg sagde, var, at vi vil stemme for dette lovfor-slag med åbne øjne, vel vidende at der er projekter, der vil blive ramt af det.

Bente Juncker (CD):

Centrum-Demokraterne tager skarp afstand fra dette indgreb mod erhvervslivet. Vi fatter ikke, at en borgerlig regering kan komme med det indgreb.

Nu behøver skatteministeren ikke om lidt at komme op og fortælle, hvad baggrunden var, for vi ved jo alle sammen, hvad baggrunden var. Den var, at skatteministeren skulle have flertal for noget, der i øvrigt var flertal for i Folketinget, nemlig en lempelse for de små erhvervsdrivende af arbejdsgiverafgifterne. Det var der jo flertal for. Den borgerlige regering behøvede ikke at gå ind i det her anparts-ræs.

Når man hører Socialdemokratiets ordfører, hr. Stavard, stille sig op og sige sugerør, anparts-

fiduser, skattefiduser osv., så er man klar over, at det er den socialdemokratiske ideologi, der helt er slået igennem her. Vi er skuffede over, at skatteministeren i denne sag ikke har skævet til den anden side af salen.

Hvad med alle de anparter, der kører nu? Jeg har forstået, at indgrebet skal virke fra fredag. Hvad med alt det, der er søsat? Hvad med alle de gamle anparter, hvis værdi falder? Så kan man sige, at værdien nok var faldet alligevel, hvis de havde kørt et par år. Det er da ikke nogen forklaring at give. Der er folk, der kommer i uføre på grund af skilsmisse, bodeling og andre ting. Jeg synes simpelt hen, det er et uanstændigt indgreb, som den borgerlige regering her retter mod erhvervslivet og mod folk.

Så vil jeg gerne spørge skatteministeren: Hvad med de igangværende projekter? Hvad med alle de projekter, som vi allerede har fået henvendelser om i Skatteudvalget, hvor der er investeret tonsvis af penge? Der er sågar også arbejdspladser. Jeg havde egentlig troet, at arbejdsministeren var til stede, og så ville jeg have spurgt ham: Hvad nu, når man lukker for 300 arbejdspladserovre i Vestjylland? Jeg har forstået, at det ligger regeringen meget på sinde, at man gerne vil have nogle arbejdspladser, men med dette lovforslag lukker man rask væk bl.a. 300 arbejdspladser på et enkelt projekt, og man lukker 150 arbejdspladser fortløbende i årene fremover, fordi man skal køre socialdemokratisk ideologi. Jeg har forstået, at disse arbejdspladser lå regeringen meget på sinde.

Jeg synes, det er utrolig groft over for de projekter, der har været forberedt igennem lang tid. Og så siger skatteministeren til pressen: Jamen det har folk da vidst, fordi skatteministeren og regeringen har nedsat et udvalg, der arbejder. Jamen herregud da, der findes så mange udvalg. Hver gang ministeren skal have noget igennem, så nedsættes der et udvalg, og hvis det skal sinkes og syltes, så nedsættes der også et udvalg. Befolkningen kan kun rette sig efter den lovgivning, der er. Jeg synes, det er uanstændigt at sige, at man har vidst det her, fordi der er lavet en anpartsaftale i november 1988, der så ud til at ville give et flertal.

Der går mange investeringer tabt ved det her, skatteminister. Vi har allerede et hav af projekter liggende i Skatteudvalget. Hvad gør ministeren ved det, skal det bare sejle, skal pengene være tabt, og skal arbejdspladser gå tabt? Det vil vi gerne have svar på.

[Bente Juncker]

Om skibsanparterne vil jeg gerne sige, at jeg havde egentlig ikke troet, at værfterne blev interessante i dag, for der står jo, at de skal tages op til revision i 1991, og de er ikke med i det her osv. Men jeg tror egentlig, at fru Elisabeth Arnold fra Det Radikale Venstre har sagt sandheden i dag, og så snart fru Elisabeth Arnold havde sagt den, så skyndte hr. Stavad sig op og forklarede, hvad det egentlig er, der menes med det. Jeg tror, at fru Elisabeth Arnold har ganske ret i de ting, hun har sagt. Jeg tror, at skibsværfterne skal belave sig på, at der kommer nogle ændringer op til 1991. Det synes jeg er sørgeligt, og jeg synes specielt, at det er sørgeligt, at Socialdemokratiet er bannerfører for det her, Socialdemokratiet, der evig og altid vil redde værfter med tilskud osv. Socialdemokratiet var dem, der skulle op og fortælle, hvad det egentlig var, fru Elisabeth Arnold sagde. Jeg tror, fru Elisabeth Arnold har talt sandt.

Til sidst skal jeg blot sige, at Centrum-Demokraterne stemmer imod dette forslag.

Kofod-Svendsen (KRF):

I modsætning til den sidste ærede taler kan Kristeligt Folkeparti støtte dette forslag. Vi synes, det er et rigtigt initiativ, skatteministeren har taget. Den begrundelse skatteministeren har givet i sin fremsættelsestale, kan Kristeligt Folkeparti tilslutte sig. Vi skal under udvalgsarbejdet naturligvis gå detaljerne igennem, og der kan være behov for et par ændringsforslag, det må vi se på, men selve grundtanken er rigtig.

Men der er ét område, hvor jeg synes, skatteministeren ikke har været konsekvent nok. Hr. Stavad var inde på, at man også burde lukke for skibsanparter – sådan forstod jeg hr. Stavad – og så lave en mere generel støttelovgivning. Vi løber ikke fra den aftale, vi har med skibsværftsindustrien, hvor vi jo sikrede en lempeligere aftrapning, end regeringen lagde op til, men jeg er enig i den grundholdning, som hr. Stavad gav udtryk for.

Jeg vil derfor spørge skatteministeren, om han ikke også er enig i den grundholdning, som hr. Stavad kom med, for så kunne vi måske lave en endnu bedre løsning. Jeg synes, der var noget positivt i det, hr. Stavad sagde, og vi vil gerne under udvalgsarbejdet støtte hr. Stavad i hans synspunkter.

Jeg forstod også, at fru Elisabeth Arnold var enig i den grundbetragtning, så det skal være

mit spørgsmål, om skatteministeren ikke vil lave en mere konsekvent lovgivning, ikke sådan, så det betyder, at vi løber fra den aftale, vi har til gavn for skibsværftsindustrien, men for at undgå en usund spekulation. Det vil være vort hovedanliggende. Det vil jeg gerne høre skatteministeren om.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det lovforslag, vi har til behandling her, går, som det fremgår af debatten, ud på at ændre den skattemæssige behandling af anparter.

Jeg vil gerne understrege, at der er tale om et indgreb, som foretages på en sådan måde, at der fortsat vil være mulighed for at finansiere projekter via anparter, såfremt disse projekter er driftsøkonomisk rentable, er økonomisk sunde. Indgrebet går alene ud på at begrænse de skattemæssige fordele i de situationer, hvor der er tale om, skal vi kalde det rent skattebase-rede projekter.

Teknikken til at opnå dette er for det første, at de underskud, der måtte være knyttet til anparter, kapsles inde i anpartsvirksomhederne. De kan fremover ikke trækkes fra i anden indkomst, men kapsles inde i virksomhederne og kan så modregnes tidsbegrænset i fremtidige overskud i de pågældende virksomheder.

I virkeligheden er det jo blot en regel, som får anpartsvirksomheder til i meget høj grad at ligne aktieselskaber, for aktieselskaber har jo den regel, at underskud i selskabet ikke kan trækkes ud og modregnes i anden indkomst.

Underskud i et aktieselskab kan modregnes i fremtidige overskud, men når det gælder aktieselskaber, kan det kun modregnes i de næstfølgende 5 år. For så vidt angår anpartsvirksomheder er der tale om adgang til at modregne underskud i princippet uendeligt i fremtidige overskud i de pågældende selskaber.

Den anden del af ændringen består i, at indkomst fra anparter fremover gøres til såkaldt kapitalindkomst. Den praktiske virkning af det er, at beskattningen af overskud fra anparter i realiteten sænkes. I dag beskattes overskud fra anparter som personlig indkomst, dvs. med op til 68 pct., men fremover skal overskud beskattes lempeligere, nemlig med maksimalt ca. 57 pct. og som hovedregel kun med 52 pct. Samlet kan man altså sige om dette indgreb, at det indebærer, at de anparter, der giver overskud, fremover vil blive behandlet lempeligere end i

[Skatteministeren]

dag. De anparter, der giver underskud, vil faktisk blive behandlet, som om deltagerne var deltagere i et almindeligt aktieselskab, oven i købet med den positive særbehandling i forhold til aktieselskaber, at man tidsubegrænset kan modregne underskud i fremtidige overskud.

Derfor har hr. Glistrup jo overhovedet ikke ret i sin karakteristik af indgrebets indhold. Der er faktisk tale om, at sunde, driftsøkonomisk rentable anpartsprojekter, der på længere sigt eller på kort sigt giver overskud, vil blive behandlet lempeligere end i dag, men hvor der er tale om underskudsgivende projekter, lukker vi underskuddene inde i selskaberne, og hvis de senere giver overskud, ja, så kommer man ikke til at betale skat af overskuddet, før underskuddene er brugt op. Det synes jeg faktisk er et sobert og godt indgreb, som sikrer overlevelse for seriøse projekter.

Der er lavet en undtagelsesregel for skibe. Som det har været omtalt under debatten, skyldes denne undtagelse, at der gælder særlige økonomiske vilkår for skibsværftsindustrien, som er udsat for en hård international konkurrence, ofte en konkurrence i situationer, hvor der i udlandet gives ganske betydelige subsidier til udenlandske skibsværfter. På den baggrund har vi fundet det rimeligt at lave en undtagelse for skibsanparter.

Samtidig er der i lovforslaget indsat en revisionsbestemmelse, som indebærer, at denne undtagelse for skibsanparter skal tages op til revision senest med udgangen af 1991. Det har selvfølgelig sammenhæng dels med den skibsværftsaf tale, som er lavet, og dels med de overvejelser, der i øvrigt foregår i EF om den fremtidige subsidiering på skibsværftsområdet. Det er klart den danske regerings interesse, at der internationalt sker en afvikling af subsidierne til skibsbyggeri, men vi kan jo ikke stille dansk skibsbyggeri dårligere konkurrencemæssigt, end skibsbyggeri stilles i udlandet, og derfor har vi fundet baggrund for denne undtagelsesbestemmelse.

Derfor må jeg også svare hr. Kofod-Svendsen, at sigtet er klart nok, som det også er udtrykt i bemærkningerne til lovforslaget, nemlig at der gradvis på internationalt lige vilkår bør ske en afvikling af subsidier, som gives til skibsværftsindustrien både direkte gennem tilskud og indirekte gennem særlig favorable skattereg-

ler, men der må være tale om – for nu at bruge gloser fra et helt andet politisk felt – afbalance-ret nedrustning, således at vi sikrer dansk skibsbyggeri ordentlige konkurrencevilkår.

Endelig indebærer lovforslaget kraftige forenklinger af den skattemæssige behandling af anparter. Der er i årenes løb foretaget forskellige indgreb over for anparter, og med det indgreb, vi nu foretager, kan vi afvikle en række af de særbestemmelser, der med mellemrum er sat ind i lovgivningen. Der vil altså på dette felt være tale om meget kraftig forenkling, ligesom der også er forenklinger i, at nye anparter ikke kan indgå i virksomhedsordningen.

Fru Elisabeth Arnold stillede det spørgsmål, om det er helt tilfældigt, at der er sat en grænse, der afgrænser indgrebet til anpartsvirksomheder, hvor der er mere end 10 ejere. Nej, det er ikke tilfældigt. I det anpartsudvalg, der har arbejdet i nogle måneder, er der foretaget en vurdering af, hvor man hensigtsmæssigt kunne sætte grænsen mellem aktiv og passiv virksomhed, hvis det skal være til at administrere på en ordentlig måde. Man har fundet frem til, at ved at sætte grænsen ved 10 deltagere i projektet er der en rimelig balance, som også sikrer en administrativt enkel afgrænsning. Så det er altså ud fra nøje vurderinger i anpartsudvalget, at vi er landet på den grænse, der hedder 10 deltagere.

Fru Bente Juncker fremhævede, at baggrunden for forslaget bl.a. er, at der i november 1988 blev indgået en aftale mellem regeringen og Socialdemokratiet om lempelse af arbejdsmarkedsbidraget for små virksomheder, og det er korrekt. Fru Bente Juncker sagde, at den lempelse for de små virksomheder kunne regeringen under alle omstændigheder have fået igennem, også uden om Socialdemokratiet, og derfor havde regeringen slet ikke behøvet at lave den aftale med Socialdemokratiet. Så forenklet ser regeringen ikke på det. Sagen er den, at da arbejdsmarkedsbidraget i sin tid blev indført, skete det i en aftale med Socialdemokratiet, og derfor kan ændringer af loven om arbejdsmarkedsbidraget jo også kun ske efter aftale med Socialdemokratiet. Derfor blev der lavet en sådan aftale i november 1988, som indebar, at til gengæld for, at regeringen fik lempelsen af arbejdsmarkedsbidraget igennem Folketinget, nedsatte jeg et udvalg, der skulle kulegrave den skattemæssige behandling af anparter, og når

[Skatteministeren]

det udvalgsarbejde var afsluttet, skulle der optages forhandlinger. Det skete, og disse forhandlinger er endt med enighed, som er udmøntet i det lovforslag, vi her behandler.

Jeg vil gerne sige, at når der i nogle år har været en så stærk interesse for investering i anparter, har det selvsagt noget at gøre med det høje skattetryk i Danmark, herunder ikke mindst den meget høje beskatning af den sidst tjente krone. Det har gjort det meget attraktivt at investere i anparter. Derfor ser regeringen også en sammenhæng mellem det lovforslag, der ligger her, og de overvejelser, regeringen har om kommende ændringer i skattesystemet.

Det er regeringens plan, at der skal foretages omlægninger af indkomstbeskatningen, som betyder en lavere marginalbeskatning. En del af finansieringen af denne lavere marginalbeskatning stammer netop fra det lovforslag, vi behandler her, som vil give en provenugevinst til det offentlige, der netop med fordel og meget logisk kan bruges bl.a. til at sænke beskatningen af den sidst tjente krone, for når beskatningen af den sidst tjente krone sænkes, er der også mindre interesse for – man kunne måske også sige mindre behov for – at have den slags skatteregler, som vi taler om her. Der er en sådan naturlig sammenhæng. Den blomstrende anpartsindustri har været og er et symptom på et overbeskattet samfund, og derfor er et af midlerne til at få sundere forhold på dette område selvsagt også en aflastning af indkomstbeskatningen.

Se, hr. Jens Thoft glædede sig jo så voldsomt, og jeg vil da gerne deltage i den fornøjelse, som andre ordførere har udtrykt ved, at vi i dag har hørt hr. Jens Thoft så glad, nu da han for en gangs skyld og for en stund er kommet ud af hængekøjen.

Men der var alligevel grænser for hr. Jens Thofts glæde, for den blev jo helt overskygget af den dybe bekymring, som hr. Jens Thoft alligevel også udtrykte. For da talen faldt på hr. Jens Thofts yndlingsområde, vindmølleindustrien, så følte hr. Jens Thoft jo rigtignok, at her var vi gået for vidt. Godt nok ønsker hr. Jens Thoft, at der skal gribes ind mod det, han kalder skattefiduser, men der skal alligevel være grænser.

Her ser vi virkelig Socialistisk Folkeparti i fuld blomstring, når det for en sjælden gangs skyld kommer ud af hængekøjen og oplever

den virkelige verden og til sin forfærdelse opdager, at der altså her er lavet et indgreb, som på et enkelt område efter SF's opfattelse er for vidtgående. Egentlig synes jeg, at det mest dækkende udtryk for hr. Jens Thofts ordførertale er hykleri. Det er faktisk hykleri, når SF vil gøre sig til af, at der skal gribes ind over for den slags, skal vi så kalde det skattetækning, men der må altså ikke sættes ind på de områder, hvor SF nu har nogle helt specielle interesser.

Når vi nu er ved vindmølleindustrien, vil jeg gerne understrege, at den kritik, der er fremsat af indgrebet i relation til vindmølleindustrien, savner enhver baggrund, og jeg forstår overhovedet ikke kritikken. Lad mig minde om, at alle eksisterende vindmølleprojekter jo ikke er omfattet af lovforslaget, og jeg kan ikke se den nærmere begrundelse for, at specielt vindmølleprojekter skal undtages. Så kunne man jo anføre samme argumenter til støtte for en undtagelse af andre projekter. Det kunne være andre former for energianlæg, idrætsanlæg, ferielande, og hvad der nu ellers har været nævnt.

Jeg kan heller ikke indse, at det forhold, at vindmølleeksporten måske i et vist omfang er blevet finansieret via anparter, skal føre til, at eksporten fortsat skal kunne finansieres via anparter, når der foretages et generelt indgreb over for anparter.

Formanden for Danske Vindmøllefabrikanter har til Jyllands-Posten den 13. maj i år udtalt, at vindmølleprojekter ikke er baseret på skattemæssigt underskud, men på driftsoverskud stort set fra starten. Jamen hvis det er sandt – og det er der al mulig grund til at tro – så er der jo tale om, at dette lovforslag betyder en lempeligere skattemæssig behandling af disse vindmølleprojekter, og derfor er der selvfølgelig ikke baggrund for kritikken.

Der er da også seriøse folk i vindmøllebranchen – jeg tænker her bl.a. på bestyrelsesformanden for Vestas, Ejvind Sandal – som til Berlingske Tidende den 13. maj 1989 har udtalt, at anpartsstopet faktisk kommer til at betyde meget lidt for vindmølleindustrien; så det savner enhver begrundelse.

Jeg forstår heller ikke kritikken af, at der skulle være tale om et lovforslag med tilbagevirkende kraft. Det er der selvfølgelig ikke. Der er tale om, at lovforslaget kun kommer til at omhandle nysolgte anparter.

[Skatteministeren]

Det, der bl.a. er blevet henvist til, er, at hvis nogen nu sælger en gammel anpart, så vil den, der køber denne gamle anpart, blive omfattet af de nye regler, og så vil det blive sværere for den, der sælger anparten, at komme af med den.

Det argument er også ulogisk, for en anpart, man kan sælge, vil formodentlig være en anpart, der giver overskud. Det er nok trods alt svært at komme af med anparter, der giver underskud. Så hvis man vil sælge en gammel anpart, må det vel være en af de overskudsgivende; enten giver den overskud nu, eller også vil den komme til det. Også her gælder, at den jo så fremover vil blive skattemæssigt lempeligere behandlet – altså bliver den mere værd. Så der er slet ingen baggrund for den kritik.

Endelig er det blevet fremført, at det også rammer projekter, som er udbudt og verserer i øjeblikket. Jeg har svært ved at se, hvordan man skulle lave en afgrænsning i forhold til projekter, som er sat i gang. Hvor meget skal være sat i gang? Skal de være annonceret eller hvad?

Jeg må altså fastslå, at der ikke er tale om et indgreb med tilbagevirkende kraft. Der er tale om et lovforslag, som alene rammer rent skattebaserede projekter, men giver overskudsgivende projekter mulighed for en bedre fremtid.

Jens Thoft (SF):

Når skatteministeren skal klare sig i angrebene fra højre, angriber han venstre – altså SF. Det er han også velkommen til.

SF's overvejelser forelå jo allerede i efteråret. Det var faktisk allerede dengang, vi på dette punkt var udfarende. Og en kendsgerning er det jo, at vi allerede dengang gjorde os nogle overvejelser om, hvordan vi på den ene side kunne lave et indgreb uden på den anden side at spolere en miljørigtig, fornuftig, fremtidsvenlig og eksportorienteret industri med masser af arbejdspladser – vindmølleindustrien og den øvrige industri, som beskæftiger sig med vedvarende energi.

Vores forslag løste faktisk – det må ministeren medgive os – det problem, som vi nu skaber. Jeg har forstået – og det er jeg meget tilfreds med – at både energiministeren og hr. Stavad er villige til at se på, hvorledes vi løser problemerne, og for min skyld meget gerne uden anpartsfiduser; ingen tvivl om det. Men når jeg har kollisionen mellem på den ene side skatte-

lovgivningen og på den anden side det, jeg betragter som en særdeles fornuftig og miljøvenlig industri, så er det altså for mig miljøet, der her får forrang.

Men jeg har altså forstået, at disse problemer vil blive løst i udvalget, og det er jeg svært tilfreds med.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiets hjerter blødgøres ikke af skatteministerens Oxfordbekendelser om, hvordan hans intime samkvem med socialisterne har ført ham ud ad fortabelsens bakke – nedad. Det, at han i december måned 1987 lavede en tåbelig forfølgelse af de mindre erhvervsdrivende sammen med socialisterne, kan ikke begrunde, at han i november 1988 skulle lave en endnu mere tåbelig aftale om at forfølge en meget stor del af de danske sparere, der sparer på den mest samfundsnyttige måde, nemlig ved at sætte deres penge risikovilligt ind i dansk erhvervsliv, og da slet ikke, at han så i maj 1989 skulle fortsætte med en endnu mere alvorlig kønssygdom fra denne forbindelse med socialisterne.

Ej heller imponerede det, når skatteministeren skulle optræde som den store dommer eller fordømmer over de projekter, som dansk erhvervsliv arbejder med, og tale om at udskille de økonomisk sunde på den ene side fra de usure projekter på den anden side; som om man på forhånd vidste, om noget vil give overskud eller underskud!

Jeg kan betro skatteministeren, at vi lever i et overbeskattet samfund, hvor det offentlige lægger beslag på ca. 62–65 pct. af, hvad der produceres for her i landet. Så kan man ikke skille sunde projekter fra usunde og sige, at det befinder sig i det lufttomme rum, fuldstændig fri af skattevirkningerne. Når alle konkurrenterne har skattesikkerhedsnettet under sig, kan det ikke nytte noget, at man forfølger disse småsparere med, at de skal virkelig straffes hårdt og brutalt.

Ja, siger skatteministeren så, de kan jo bruge deres fradrag i år 2314, eller hvornår det var han nåede frem til at de kunne trække pengene fra. Men når de hverken kan bruge virksomhedsskatteordningen eller underskudsoverførselsordningen, så er situationen den, at de bliver enormt hårdt diskrimineret, og de bliver afskrækket fra at bruge deres midler til dansk erhvervslivs tarv.

[Glistrup]

Henvisningen til, at sådan er det jo også med aktieselskaber, ved skatteministeren holder ad Wandsbek til. Aktieselskaber har en fast struktur, hvor man har en beslutningsmulighed, så man kan have anden virksomhed og udligne underskuddet allerede i samme år eller inden for et af de følgende 5 år, hvorimod dette er praktisk umuligt ved disse folkets virksomheder, som det jo er man straffer her, hvor der måske er 300 eller 500 forskellige medlemmer, og hvor det er totalt umuligt at lægge anden virksomhed ind, der så afbalancerer de overskud, der er.

Derfor er det en fuldstændig forloren og urealistisk måde, ministeren optrådte som den store fordømmer af sund investering i dette samfund på.

Bente Juncker (CD):

Det, der bringer mig herop, er skatteministerens fine tale om forlig med Socialdemokratiet og andre partier. Dertil vil jeg gerne sige, at undervisningsministeren brød et SU-forlig forleden dag og lavede et forlig med andre partier om beskæring af SU. Det rystede regeringen ikke for. Og jeg gad nok se Socialdemokratiet stemme mod en lempelse for de små virksomhedsejere, de små erhvervsdrivende, som Socialdemokratiet har mange vælgere iblandt. Det tror jeg simpelt hen ikke på. Men lad nu det være.

Det, der så i øvrigt bringer mig herop, er ikke så meget vindmøllerne, som det var det, skatteministeren sagde om vindmøller på anpartar til eksport. Det sagde skatteministeren på en underlig måde, som jeg ikke forstod.

Jamen hvad er der i vejen med eksporten, når det er på anpartar? Er eksport ikke eksport? Jeg har hørt industriministeren, statsministeren og finansministeren ustandselig tale om, at vi skal have gang i eksporten, og nu dæmper vi eksporten; vi afskærer en eksport på 40 pct., vi har her. Det forstår jeg overhovedet ikke noget af.

Og så fik jeg ikke rigtig svar af skatteministeren på, hvad skatteministeren egentlig havde tænkt sig med hensyn til alle de anpartsprojekter, der er blevet forberedt i vinterens løb. Hvad gør vi nu ved dem? Ja, siger skatteministeren, det er jo svært at afgrænse. Skal de være i udbud? Skal de være annonceret i stor stil i Berlingske Tidende osv.?

Jeg vil gerne sige, at hvis det er V og K's mål, at man skal afskære nogle fra at få nogle arbejdspladser på disse projekter, når der er folk, der sætter risikovillig kapital til rådighed, så mener jeg, at skatteministeren som det mindste kunne gå ind og sige: Lad os få et ændringsforslag om det her.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Skulle dette makværk af et forslag behandles sagligt, seriøst, skulle der udfærdiges 18 ændringsforslag, hvor man for hver eneste af forslagets bestemmelser - på nær § 3, nr. 1 - påviste, hvorfor det teknisk er aldeles håbløst at arbejde med i praksis, og hvorfor det rammer urimeligt og asocialt. Men som situationen nu er i Folketinget, hvor der er et flertal, der har indgået et forlig, som man vil tromle igennem på et tidspunkt, hvor Folketinget er på højsæsonen af sit høstarbejde, ved vi jo alle sammen, at vi ikke får den fornødne arbejdsro og arbejdstid til en saglig behandling, og derfor bliver det her en gang lovsjusk, sådan som tusindvis af tidligere skatteforslag under denne og tidligere ministre har været en gang lovsjusk.

Fremskridtspartiet må derfor i udvalgsarbejdet koncentrere sig om enkelte udvalgte emner, herunder problemerne med, hvordan man rammer igangværende virksomheder på en ganske aldeles usaglig måde. Desuden hvordan man antagelig fra dette store folketingsflertals side sender sig gevaldige staver i livet ved, at man givet kommer ud for en international dom ved EF-Domstolen, eller hvor den nu bliver fældet, idet det bliver fastslået, at det simpelt hen har været ulovligt, og at det pådrager staten erstatningspligt over for de mennesker, som er blevet forhindret i at investere på lige fod med andre.

Derfor vil den omstændighed, at vi ikke ved anden behandling kommer til at opleve 18 fremskridtsændringsforslag, ikke kunne tages som udtryk for, at det ikke var det, der var behov for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Forhandling om redegørelse nr. R 21:

Justitsministerens færdselssikkerhedspolitiske redegørelse af 10. maj 1989.

(Redegørelsen anmeldt 10/5 89. Redegørelsen givet 10/5 89. Meddelelse om forhandling 10/5 89).

*Forhandling***Erling Christensen (S):**

Alt afhængigt af hvad vi hver især har oplevet i trafikken, har hvert enkelt menneske sin egen subjektive opfattelse af, hvordan vi skal opføre os i trafikken. Hører vi til blandt de næsten 10.000, der hvert år bliver indblandet i personskadeuheld, vil oplevelsen være brændt ind i hjernen resten af livet. Også de titusindvis af trafikanter, der enten har været i uheld uden personskade eller nærved og næsten i uheld, vil have en livsvarig erindring.

Ud fra de tal og ud fra statistikken kan vi altså sige, at enhver familie i Danmark på et eller andet tidspunkt har måttet gå den tunge gang til sygehuset for at besøge et trafikkvæstet familiemedlem. Det er derfor med god grund, vi i Folketinget i dag skal diskutere, hvad vi fra politisk hold kan gøre for, at stadig færre mennesker skal køres til sygehuset eller gå den tunge gang, jeg nævnte før.

Når Færdselssikkerhedskommissionens betænkning fra december sidste år vakte berettiget opsigt, skyldes det jo, at man påviste, at hvis der blev gennemført 32 foranstaltninger i trafikken, ville vi få et årligt fald i personskadeuheld i trafikken på ca. 45 pct., men stadig væk 350 dræbte og 7.000 kvæstede om året. De tal vil vi endda først opnå efter 12 år og med en investering på over 11 mia. kr.

Den foreliggende redegørelse bærer præg af, at vi ikke har de nødvendige penge, eller rettere: Udgifterne skal tages af vore skattepenge, hvorimod de store årlige gevinster, ca. 2 mia. kr., vil tilfalde private eller forsikringsselskaberne.

Men uanset dette er det vores fælles målsætning for det første at formindske antallet af dræbte og tilskadekomne, for det andet at formindske personlige og familiemæssige tragedier og for det tredje at formindske de materielle skader, som nu er på ca. 5,4 mia. kr. om året.

Mulighederne for at nå den fælles målsætning vil efter min mening i høj grad afhænge af, hvorledes vi politisk vil være i stand til på en bedre måde at fordele omkostninger og fortjenester ved de store trafikikkerhedsmæssige investeringer, som vil give en kontant gevinst på ca. 1.000 kr. pr. køretøj pr. år.

For os bilejere er det derfor overraskende at se, at uanset at uheldsantallet har været faldende de senere år, er forsikringspræmierne steget og steget. En afgift på bilforsikringer til finansiering af færdselssikkerhedsarbejdet som foreslået af Færdselssikkerhedskommissionen skal i hvert fald ikke indgå i en yderligere fortjeneste til forsikringsselskaberne.

Derfor synes jeg, at kommissionens afgiftsforslag skal afprøves nærmere. Der må kunne laves en model, der giver staten – os alle sammen – en budgetmæssig forbedring, som muliggør trafikinvesteringerne. De vilkår, regeringen har budt amternes og kommunernes anlægsbudgetter de senere år, skal i det mindste forbedres for at muliggøre de lokale investeringer.

Ministeren tror vel heller ikke på, at en eventuel ny nummerpladeafgift vil give den tilstrækkelige budgetforbedring, men selvfølgelig er lidt bedre end ingenting, og det må vi så se på, når forslaget herom engang fremkommer.

Hermed har jeg også konstateret, at redegørelsen ikke byder på mange muligheder for at finansiere de gode forslag, kommissionens betænkning peger på. Heldigvis kan mange ting gøres uden de store pengeinvesteringer, i det mindste uden om statskassen. Som der står i redegørelsen, er omkostningerne ved gennemførelse af foranstaltninger rettet mod trafikantadfærd i almindelighed mindre end omkostningerne ved andre færdselssikkerhedsmæssige foranstaltninger.

Set i sammenhæng med, at den menneskelige faktor indgår med mellem 80 pct. og 85 pct. ved ethvert uheld, er det indsatsen mangedobbelt værd at gøre køreuddannelsen bedre, lære mennesker at færdes bedre og mere hensigtsmæssigt i trafikken, udvikle en bedre færdselskultur. Derfor må vi også stadig have for øje, at